

KRIST – PO ŽRTVI POMIRITELJ NARODA

Vukovar, 18. studenoga 2019.
/Ef 2,13-18; Iv 14,1-6/

Braćo i sestre, poštovani zbore!

SJEDINITELJSKA KRV KRISTOVA:

*Sada pak, u Kristu Isusu, vi koji некоć bijaste daleko,
dodoste blizu - po Krvi Kristovoj (Ef 2,13).*

Najprije: „bijaste daleko“. Tko? - Na jednoj strani židovi koji imaju Zakon s tisućama provedbenih uputa koje su više „predaje starih“ (Mt 15,2) negoli pravila Božja. Židovi sebe smatrahu povlaštenim narodom, određenim za spasenje, koje inače nije nikomu unaprijed zajamčeno: svima nam je „sa strahom i trepetom raditi oko svoga spasenja“ (Fil 2,12). Na drugoj su strani pogani, neznabošci, koji o spasenju ništa ne znaju i nemaju, osim ugrađena kompasa savjesti o pravdi i nepravdi, o istini i laži, u vrtlogu požuda i mitova koji ne donose spasenja. Apostol Pavao piše: spominjite se, Efežani, da некоć bijaste narod neznabožački, daleko, daleko.

A onda: „dodoste blizu“. Apostol vjernike podsjeća na ovo „vrijeme spasa“ (2 Kor 6,2). U Tijelu se pojavi Božji Sin „kao sinak Djevičin“, Spasitelj koji svojom neizmjernom vrijednošću mučeničke Krvi objektivno otkupi cijelo čovječanstvo, i židove i pogane, ali svatko od ljudi osobno sudjeluje vjerom i trpljenjem u svom tijelu dopunjujući „što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu“ (Kol 1,24), što vodi spasenju u nebu.

SJEDINITELJSKO TIJELO KRISTOVO:

*Doista, on je mir naš, on koji od dvoga učini jedno: pregradu
razdvojnici, neprijateljstvo razori u svome Tijelu (Ef 2,14).*

Pavao govori o dvojcu, o židovstvu i poganstvu. Tako su ta dva svijeta živjela stoljećima sa židovima, koji su se simbolično predstavljali u tisućgodišnjem Hramu u Jeruzalemu. Kako? - Eto tako što je u tom Hramu bilo pet odjela: jedno predvorje za pogane, pa odio za židovske žene, za židovske muškarce, za svećenike i za Svetinju nad Svetinjama. Tko je ušao u predvorje pogana, mogao je pročitati na raspoređenim pločama natpis: „Prijeđeš li ogradu, čeka te smrt“.

Onda dođe Krist na razmeđu Stare i Nove ere, gdje je vijorila ta zastava razdvojnica između židova i pogana. I on sruši tu pregradu i razori njihovo neprijateljstvo prikazavši žrtvu za pomirenje jednih i drugih horizontalno i s Bogom Ocem vertikalno.

SJEDINITELJSKI KRIŽ KRISTOV:

*Zakon zapovijedi s propisima obeskrjepi da u sebi, uspostavljajući mir,
od dvojice sazda jednoga novog čovjeka te obojicu u jednome Tijelu
izmiri s Bogom po križu, ubivši u sebi neprijateljstvo (Ef 2,15).*

Kako? - Eto tako što se utjelovljeni Božji Sin tomu židovu i poganinu ponudio kao najiskreniji prijatelj. Ne samo prijatelj, nego najvjerniji pomiritelj koji prenosi vječnu odluku da se on osobno žrtvuje do krvi, do smrti, smrti na Križu, da upoznaju da nije život u napuštanju zapovijedi Božje, ni u držanju „predaje ljudske“ (Mk 7,8), ni u tisućama poganskih kumira oholosti i idolića plodnosti, nego u velikodušnoj Ljubavi Božjoj. A ta njegova nesebična Ljubav daje mir po žrtvi Križa tvoreći od židova i poganina jednoga novog čovjeka u novom Tijelu koje Gospodin Isus uspostavlja. Nije to, dakle, bilo samo nadahnuto Pavlovo tumačenje, nego veličanstven dar Isusov jer on je kao dokaz svoje Ljubavi žrtvovao

svoje Tijelo, prolio svoju Krv na Križu da uvjeri ta dva svijeta da on jednako voli jedne i druge. On je postao pomirenje dvaju svjetova, Mir naš. On je uzajamno židovsko-pogansko neprijateljstvo svojom žrtvovanom Ljubavlju ubio u sebi, u svome Tijelu, u Tijelu svoje Crkve, pomirivši ih s Bogom Ocem. *O, neshvatljive li ljubavi Očeve: da roba otkupi, Sina predade!*

Termopilski klanac. U Starome svijetu nisu bile razdvojnice samo u Palestini, označene hramskim pregradama. Štoviše, 500 godina prije Krista veliko Perzijsko Carstvo zaprijeti grčkim državicama koje su proživljavale svoje sretno doba. Pred rušilačkom perzijskom vojskom 490. godine ustoboči se u Grčkoj kao posljednji bojni red Termopilski klanac sa svojim spartanskim kraljem Leonidom i 300 suboraca njegovih kojih je, kako i sam vojskovođa reče, „za smrt bilo previše“, a „za slave nije trebalo više“. I svi do jednoga za domovinu izgiboše i zato, uz druge bitke i pobjede, okrenuše sudbinu Grčke.

Tako i mi, Hrvati i Srbi, spominjemo se kada smo bili neznabošci, izvan Krista. A onda smo doznali za Krista, koji je došao prije nas, 600 i više godina prije. Bili smo *daleko*, a onda smo došli *blizu* i postali njegovi učenici, hvaleći se tijekom vremena jedni katoličkim znaboštvom, a drugi pravoslavnim. Ali su se uspostavljale i pregrade razdvojnice. Kao narodi, koji se vole dičiti kršćanskim imenom, u svome su okrilju imali i onih koji nisu uvijek bili Kristovi učenici, ni beskompromisno svjedočili za istinu i pravdu – oprosti nam, Bože! Kao što je bilo i onih, poput blaženoga mučenika nadbiskupa Stepinca, koji su žrtvovali svoj život za jedinstvo Crkve Isusove – hvala Ti, Bože! Zajednica - župna, gradska, narodna, državna može imati uspjeha samo kada u njoj ima istinskih služitelja općega dobra, spremnih nesebično slijediti ideale mira utemeljena na pravdi i istini. Od Boga molimo što više takvih svećenika, učitelja, liječnika, odvjetnika, redarstvenika, vojnika i predvodnika u građanskom životu. Ne će se, dakle, nikakvom nacionalističkom agresijom dokinuti neprijateljstvo i uspostaviti prijateljstvo među narodima, nego samo vlastitom žrtvom prožetom ljubavlju i uključenom u Kristovu žrtvu.

Vukovarski klanac. Pred jednom takvom ekspanzijom – da navedemo ovaj naš komemorativni događaj - stoji grad Vukovar sa svim popratnim gradovima i selima istočne Slavonije, Baranje i zapadnoga Srijema. Stoji grad sa svoje više-manje 2.000 branitelja i svojim Leonidom na čelu, koji je svjestan da ih je za smrt previše, a za domovinski ponos i diku i ne bi trebalo više; svaka je prava žrtva za pravu slobodu i sve na veću slavu Božju. I kada je grad razoren, kada su branitelji poubijani u obrani grada, pa i onih nekoliko stotina iz bolnice i u bolnici, a drugi u nepoznato odvedeni i još se neki nisu vratili, kada se nije moglo proći gradom od užasa i strave, kada se kukalo iz svega grla zbog poraza i pada, najednom njihova žrtva novom zarudje zorom.

Vratimo se na Kalvariju gdje je Gospodin otkupio ljudski rod mukom, smrću i uskrснуćem svojim.

SJEDINITELJSKI DUH OCA I SINA:

I [Krist] dođe te navijesti mir vama daleko i mir onima blizu, jer po njemu jedni i drugi u jednome Duhu imamo pristup Ocu (Ef 2,17-18).

Predivne li Trojstvene vizije i akcije! Kalvarija je postala poprište gdje se ljudsko s božanskim, a nebesko sa zemaljskim dodiruje. Tako onaj neprijateljski zemaljski komad božanske drame bijaše i zle ruke i hrđave duše. A đavao čekaše trenutak da iskali svoju zavist: - „A pošto Isusa razapeše, razdijeliše među se haljine njegove, bacivši kocku“ (Mt 27,35). Umjesto da Gospi daju njegovu haljinu, koju je ona otkala, oni razdijeliše ono malo njegove odjeće na kocku, pa komu zapadne!

- Ali se na Golgoti svemirski osjeti i ona božanski čista objaviteljska Ljubav oprostjenja svima, i židovima i poganima: „Oče, oprosti im jer ne znaju što čine!“ (Lk 23,34). Oproštenje je udijeljeno, samo koliko je s ljudske strane, subjektivno, primijenjeno?

- Nebeska akcija Otkupljenja onih koji se istinski kaju: Još večeras sa mnom si u raju (usp. Lk 23,43) - prvi otkupljenik, kojega je sam Otkupitelj kanonizirao.

I kada se mislilo da je sve soreno što je do tada građeno, da su sve nepotopive nade potonule u emauskoj frazi: „A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela“ (Lk 24,21), upravo toga jutra zabruja Kristov uskrsni Aleluja: svjetlo tamu obasja, novi hram se u tri dana sagradi, gorušica se razgrana, pšenično zrno proklija, novi se vinograd novim zametnu groždem! Smrti, gdje je tvoja pobjeda, gdje je tvoj žalac? Gospodin Isus u hipu dokaza da sve patnje ovoga svijeta nisu apsolutno ništa prema trenutcima slave u uskrsnom jutru i životu.

Vratimo se Vukovaru. Tromjesečna epopeja branitelja završi u očima ljudi kao katastrofa na današnji dan prije 28 godina. A mi se nadasmo da će branitelji, da će mediji, da će političari, da će međunarodna, da će..., a kad tamo: pobijeni, deportirani, izgubljeni; silovane; uništenje... A onda iz bezdana poraza i tolike nedužne krvi prolivene ukaza se velebna pobjeda kao rezultat žrtve paljenice, užasan gubitak kao neprotumačiv dobitak, iz tragične smrti novi život. Doista, iako mi na ovim prostorima ne vidimo da su sve nepravde ispravljene i istine otkrivene, već smo doživjeli onu biblijsku: gdje se bio umnožio grijeh razaranja, nadmoćno izobilova milost izgradnje. Bog veličanstveno pokaza da ne potpisuje ničiju nepravdu, ničiju neistinu, ničiju mržnju, čija god ona bila! Jer u Boga je vaga pravde, svjetlo istine i mjera ljubavi. On je na strani onoga tko čini pravdu, tko govori istinu i tko uzvraća ljubavlju na ljubav, tkogod on bio.

Zaključak. Rušenjem Berlinskoga zida, prije 30 godina, modernoga zida stida i boli, mislilo se da će Europa konačno prodisati na oba plućna krila, istočno i zapadno. Nisu pomrli zidari Berlinskoga zida! Nisu svi. Krist nas poziva da u njemu budemo blizu jedni drugima, jer on je Otkupitelj naš; da u njemu na Pravdi i Istini uspostavljamo Mir, jer on je Mir naš!

Stoga, ako se danas u ime sekularizma koji potiču i šire zidari ovoga svijeta – *saeculum*-a, na svu silu želi iz europske sredine ukloniti kršćanska vjera i kultura, koja je u ove 2.000 godina pratila i štitila ljudska prava univerzalno prihvaćena, vjera koja ima pred očima Boga Stvoritelja čovječanstva i Sudca svakoga čovjeka s vječnim spasom pravednikâ ili s vječnom osudom nepravednikâ, takva će se Europa nasukati na tragediju besmislenih prava:

- prava na pobačaj protiv naravna rađanja,
- prava na eutanaziju protiv Božjega vlasništva nad ljudskom egzistencijom,
- prava na promjenu spola i roda protiv ljudske naravi,
- prava na gay brakove protiv prave ženidbe,
- prava na bezimene roditelje protiv postulata obitelji i tako redom.

Jer, ni najznanstveniji ateizam, ni najdemokratskiji liberalizam, ni najprivlačniji relativizam nisu Božje istine nego ljudske deformacije božanske istine.

KRISTE, MIRE I POMIRENJE NAŠE, pomiri Srbe i Hrvate, i u tolikim zemljama domaće i migrante, da Ti svi budemo ne: *daleko*, nego *blizu*; da uvijek doživljavamo plodove Tvoga Otkupljenja. Ti nam svima poručuješ u današnjem Evanđelju (Iv 14,1-16) da se „ne uznemiruje srce“ naše, pod uvjetom da vjerujemo „u Boga“ i u Tebe. Evo mi vjerujemo u Boga Oca i u Tebe, Sina njegova Jedinorođenoga. I nastojimo se držati Tvoje zapovjedi! Ti si nam pokazao put objavljujući nam da „u kući Oca“ Tvojega ima „mnogo stanova“, da nema ne bi nam kazao: „Idem pripremiti vam mjesto“. Kada nam pripraviš mjesto, doći ćeš po nas da i mi budemo gdje si Ti. A kuda i kamo Ti odlaziš, znamo put: put Križa kojim si Ti prošao, put Žrtve koju si Ti podnio, Put Istine i Života, jer si Ti sam jedina Istina i Život. Kada dođeš, Gospodine Isuse, nađi nas ne kako ratujemo za stanove zemaljske, nego kako se radujemo i radimo za „stanove vječne“. Tako neka bude!